EDEN

IK BEN WEER AAN HET verdwijnen. Het begint aan de randen, mijn armen en benen worden wazig. Vingers en tenen worden zonder wat voor waarschuwing dan ook statisch en gevoelloos. Ik pak de rand van de wastafel vast en probeer mezelf overeind te houden, maar mijn handen doen het niet. Mijn armen zijn zwak. En nu dreigen mijn knieën het ook nog te begeven.

Vervolgens gaat mijn hart heel snel en gejaagd kloppen.

Ik probeer adem te halen.

Mijn longen zijn als cement, zwaar en stijf.

Ik had hier nooit mee moeten instemmen. Nog niet. Te snel.

Ik veeg met mijn hand over de beslagen spiegel, en mijn spiegelbeeld wordt heel snel weer wazig. Ik smoor een lach of een snik, ik weet niet wat het is, want ik verdwijn heel snel. Letterlijk, figuurlijk, en alles ertussenin. Ik ben bijna weg. Ik doe mijn ogen stijf dicht, ik probeer één gedachte te vinden – eentje maar – want ze zei dat ik dat moest doen als dit gebeurt.

Noem vijf dingen op die je kunt zien. Ik doe mijn ogen open. Tandenborstel in de aardewerken beker. Eén. Oké, het is oké. Twee: mijn telefoon, daar op het plankje, die oplicht van allemaal appjes. Drie: een glas water, parelend van de condens. Vier: het bruingele flesje pillen

waarvan ik zo mijn best doe om ze niet nodig te hebben. Ik kijk naar mijn handen, nog steeds niet in orde. Dat zijn er vijf.

Vier dingen die je kunt voelen. Water dat van mijn haar op mijn rug en schouders drupt. Gladde tegels, glibberig onder mijn voeten. Een harde handdoek om mijn vochtige lichaam geslagen. De porseleinen wastafel, koel en hard tegen mijn tintelende handpalmen.

Drie geluiden. Het gezoef van de vermoeide ventilator, het oppervlakkige gezucht en gesteun van mijn ademhaling, die steeds sneller gaat, en een klop op de badkamerdeur.

Twee geuren. Crèmespoeling met perzikgeur. Eucalyptusdouchegel.

Eén smaak. Bijtend pepermuntmondwater met daaronder de naijlende smaak van braaksel, waardoor ik opnieuw begin te kokhalzen. Ik slik moeizaam.

'Godver,' fluister ik, en ik veeg weer over de spiegel. Deze keer boen ik met allebei mijn handen, de een na de ander, over het glas. Ik weiger hieraan toe te geven. Vanavond niet. Ik bal mijn vuisten tot ik mijn knokkels voel kraken. Ik adem te scherp in, maar slaag er eindelijk in wat lucht in mijn lichaam te krijgen. 'Je bent oké,' zeg ik op een uitademing. 'Ik ben oké,' lieg ik.

Ik tuur in het zwarte rondje van de afvoer, maar dan dwaalt mijn blik terug naar het flesje. Prima. Ik draai de dop er met mijn nutteloze handen af en laat één kalkachtig tablet op mijn handpalm vallen. Ik slik hem door, ik slik hem goed door. En dan sla ik het hele glas water in één keer achterover, zodat er stroompjes water uit mijn mondhoeken stromen, en mijn hals in, zonder de moeite te nemen ze weg te vegen.

'Edy?' Het is mijn moeder, ze klopt weer op de deur. 'Alles goed? Mara is er, ze komt je ophalen.'

'Ja, ik…' Mijn adem blijft steken. 'Ik ben bijna klaar.'

JOSH

Het is bijna vier maanden geleden dat ik hier geweest ben. Vier maanden geleden dat ik mijn ouders heb gezien. Vier maanden geleden sinds de ruzie met mijn vader. Vier maanden geleden sinds ik voor het laatst hier op mijn kamer was. Ik ben nu een paar uur thuis, ik heb mijn vader nog niet eens gezien en ik heb nu al het gevoel dat ik stik.

Ik laat me op bed vallen en laat mijn hoofd in de kussens zakken, en als ik mijn ogen sluit, durf ik te zweren dat ik haar heel even ruik. Want de vorige keer dat ik hier was, zat zij naast me, in mijn bed, en hadden we geen geheimen meer voor elkaar. En als ik mijn hoofd omdraai, breng ik het kussen naar mijn gezicht en adem haar geur deze keer dieper in.

Mijn telefoon trilt in mijn hand. Het is Dominic, mijn huisgenoot, die mijn tas zo ongeveer voor me heeft gepakt en me onze flat uit heeft gesleurd en in zijn auto heeft gezet om deze week naar huis te gaan. Het moest een keer gebeuren.

Zijn appje luidt: Ik meen het. Over 10 klaarstaan… En waag het niet 'm te smeren.

Ik wil al reageren, maar nu ik mijn telefoon in mijn hand heb en ik weer aan Eden moet denken, zoek ik onze appjes op, waarvan de laatste drie van mij nog steeds niet zijn beantwoord. Ik heb ze al een poosje

niet bekeken, maar ik lees ze nu achter elkaar opnieuw, en ik probeer te snappen wat ik verkeerd heb gezegd. Ik had het artikel over zijn arrestatie gezien. Ik vroeg hoe ze ermee omging. Ik zei nog maar eens dat ik haar vriend was. Ik zei dat ik er voor haar was als ze me nodig had. Een paar dagen later appte ik weer, en de week daarop weer. Ik belde zelfs en sprak een boodschap in.

Het laatste wat ik haar schreef was: Moet ik me zorgen maken?

Ze reageerde niet en ik wilde niet aandringen. Nu is het maanden later, en zo staat het ervoor. Ik typ een eenvoudig hallo en kijk naar het woord – vijf letters die me uitdagen om op verzenden te drukken.

Mijn kamerdeur gaat piepend open, er wordt twee keer fel aangeklopt, gevolgd door een stilte, en dan nog één klop. Mijn vader. 'Josh?' zegt hij. 'Je bent thuis.'

'Ja.' Ik wis het woord snel en leg mijn telefoon met het schermpje omlaag op bed. 'Wat is er?'

'Niks, ik… ik eh… wilde gewoon even hallo komen zeggen.' Hij steekt zijn handen diep in de zakken van zijn spijkerbroek, zijn ogen staan helder en scherp, en hij kijkt me aan. 'Ik heb je auto niet zien staan buiten.'

'Ja, klopt, Dominic heeft gereden,' leg ik uit. Ik voel dat ik minder op mijn hoede ben, net genoeg om de woede vanbinnen te laten opkomen.

'O,' zegt hij met een knikje.

Ik pak mijn telefoon weer; hopelijk snapt hij de hint.

'Zeg, als je een minuutje hebt: ik wil heel even met je praten. Over de vorige keer dat je thuis was. Luister, ik weet dat ik er niet voor je was toen je eh… met eh…' Hij zwijgt en zoekt naar de rest van een zin, waarvan ik vermoed dat die er ook niet is.

Ik kijk hem aandachtig aan en wacht of hij zich ook echt herinnert

wat er was, de vorige keer dat ik thuis was. Terwijl ik wacht, leg ik een wedje met mezelf: als hij zich zelfs maar een flard herinnert van wat er vier maanden geleden is gebeurd, blijf ik vanavond thuis. Dan praat ik met hem zoals hij dat wil. Dan zal ik zeggen dat ik het hem vergeef, en misschien meen ik het zelfs wel.

'Je weet wel,' begint hij weer, 'toen dat allemaal speelde.'

'Wat is dit? Probeer je het goed te maken?' vraag ik. 'Ben je nu al bij stap negen? Alwéér,' mompel ik zacht.

'Nee,' zegt hij, en hij kreunt even. 'Dat bedoel ik niet, Josh.'

Ik zucht en leg mijn telefoon weer neer. 'Pap, het spijt me,' zeg ik, al spijt het me níét. Maar ik wil ook niet dat hij zijn nuchterheid weer opgeeft, louter en alleen omdat ik een flauwe opmerking heb gemaakt. 'Shit, ik wilde alleen…'

'Nee, het is niet erg, Joshie.' Hij steekt zijn handen uit voor zijn borst, schudt zijn hoofd en laat het maar zo. 'Laat maar. Dat is mijn eigen schuld.' Hij zet een paar stappen achteruit, tot hij mijn deurpost kan vastpakken, alsof hij ergens tegenaan moet leunen. Hij doet zijn mond open om nog iets te zeggen, maar dan gaat de bel. Ik hoor mijn moeder nu ook beneden, in gesprek met Dominic.

'Ik weet niet waarom ik dat zei.' Ik probeer opnieuw mijn excuses aan te bieden. 'Het spijt me.'

Niet erg, zegt hij geluidloos, en dan draait hij zich om naar de gang en begroet Dominic als de voorbeeldige vader die hij soms ook echt is. 'Dominic DiCarlo in levenden lijve! Je draait een goed seizoen, heb ik gehoord.' Hij zegt niet dat ík een slecht seizoen heb gehad – dat hoeft hij niet te zeggen, dat weten we allemaal. 'En je houdt deze jongen op het rechte pad, neem ik aan,' zegt hij er op die goedhartige manier van hem achteraan.

‘Dat weet u toch,’ zegt Dominic bij wijze van grapje, en hij schudt de uitgestoken hand van mijn vader. ‘Iemand zal hem toch op het rechte pad moeten houden.’ Hij is een en al opgewektheid, tot hij mij ziet. Ik zet mijn pet af en probeer de kreukels uit mijn shirt te strijken. ‘Jezus man, je bent nog helemaal niet klaar.’

EDEN

Mijn handen beven niet meer als ik de deurknop wil vastpakken. Ze beven niet als ik de zonneklep in Mara's auto omlaagduw en mascara op mijn wimpers doe. Ze beven niet meer als Steve instapt, naast me komt zitten, zijn vingers door de mijne vlecht, lief glimlacht en 'hé, ik heb je gemist' zegt.

Mijn hartslag is vertraagd nu het medicijn mijn bloedbaan heeft gevonden. Ik weet dat het geen echte kalmte is, maar voor mij is het genoeg om dit voor mijn vrienden te doen. Om één laatste avond met ze uit te gaan en normaal te doen, alvorens ik de bom op hen laat vallen. En dus lieg ik en zeg: 'Ik jou ook.'

Cameron, Mara's vriendje, stapt in en slaat het portier aan de passagierskant dicht. Hij geeft Mara een kus, kijkt dan even achterom naar mij en zegt: 'Nu missen we waarschijnlijk de openingsact.'

'Welnee,' antwoordt Steve namens mij, en dan buigt hij zich naar me toe en geeft me een kus op mijn blote schouder. 'Ik ben blij dat je hebt besloten om toch mee te gaan.'

'Ja, ik ook,' zeg ik, en ik heb het gevoel dat ik het eigenlijk hoor te menen.

'Het werd tijd dat je weer eens een keer uitging,' zegt hij.

'Dat zei ik ook al, Steve,' valt Mara hem met een grote glimlach bij.

‘Beschouw vanavond maar als een nieuw begin,’ gaat hij verder. ‘Maandag ben je weer op school, en dan gaan we de laatste paar maanden van ons laatste jaar in. Eindelijk. We hebben het verdiend!’

‘Nou en of,’ beaamt Cameron.

Ze doen alsof ik herstellende ben van een zware griep of zo. Dat alles, nu ik geen geheimen meer heb, als bij toverslag weer normaal wordt, wat normaal ook geweest mag zijn. Alsof het eindexamen niet het allerlaatste is wat ik momenteel aan mijn hoofd heb. Of misschien hebben ze wel gelijk en moet ik gewoon proberen al die andere ellende te vergeten en de komende twee maanden, nu het nog kan, een gewone puber proberen te zijn.

‘Cameron,’ hoor ik mezelf boven de muziek uit roepen, en ze draaien zich allemaal naar me om. ‘We hebben kaartjes gekocht voor de headliner, toch? Dus als we te laat zijn, is er nog niks aan de hand, toch?’

Niet dat het mij ook maar iets interesseert, maar ik ben hun wel verplicht een beetje enthousiast te doen.

Hij slaat zijn ogen ten hemel, draait weer terug en mompelt: ‘Je bedoelt dat ík de kaartjes heb gekocht.’ Cameron is de enige die niet doet alsof, die niet opeens aardig tegen me doet om alles wat er is gebeurd, en daar ben ik hem vreemd genoeg dankbaar voor. ‘Kijk maar wanneer je me terugbetaalt, trouwens.’

Mara moet van dat gekift om een of andere reden glimlachen, en Steve houdt mijn hand te stevig vast. Ze beschouwen het allebei als een goed teken dat ik nog een beetje pit in me heb. Ik schraap mijn keel, klaar om hun de disclaimer voor te schotelen die ik deze week samen met mijn therapeut heb opgesteld.

‘Oké, jongens, eh…’ begin ik. ‘Ik wilde alleen even zeggen… Jullie

weten dat het een poosje geleden is dat ik onder de mensen ben geweest, en het zou kunnen dat ik… angstig word of…'

'Dat is niet erg,' onderbreekt Steve me, en hij trekt me dichter tegen zich aan. 'Maak je geen zorgen, we zijn er voor je.'

'Oké, maar het kan zijn dat ik even weg moet en een paar minuten een frisse neus moet halen, of iets dergelijks. En als ik dat doe, is er niets aan de hand en ben ik verder gewoon oké, dus ik wil niet dat iemand zich zorgen gaat maken of denkt dat we weg moeten of zo.' Het kwam er niet zo soepel uit als ik het had geoefend, maar ik heb gezegd wat ik moest zeggen. Grenzen.

Nu kijkt hij me weer met zijn zenuwachtige puppyogen aan. En Mara kijkt via de achteruitkijkspiegel met iets toegeknepen ogen naar me.

'Ik bedoel, misschien ook wel niet. Ik weet het gewoon niet,' voeg ik eraan toe, zodat ze ophouden met zo naar me te kijken. 'Maar het kan ook dat ik heel dronken word en dat het waanzinnig leuk wordt.'

'Edy,' zegt Mara op vermanende toon, en Steve roept op hetzelfde moment: 'Nee!'

'Grapje,' zeg ik met een glimlach. Het is ook bijna vier maanden geleden dat ik iets slechts heb gedaan. Al zou mijn therapeut zeggen dat ik beter 'ongezond' in plaats van 'slecht' kan zeggen. Ik heb niet meer aan drank, jongens of het roken van wat voor spul dan ook gedaan. Ik snap nog steeds niet goed in hoeverre die pillen die ik slik als het me allemaal te veel wordt verschillen van de andere ongezonde dingen. Ik weet niet goed wie bepaalt wat goed en wat slecht is. Maar ik doe het in elk geval, ik houd me aan deze regels, want ik wil beter worden, beter zijn. Echt.

Als we van de parkeerplaats weg lopen, passeren we een groepje studenten met een drankje in hun hand, die bij van die oude houten

picknicktafels rondhangen die eruitzien alsof ze gedeeltelijk door de betonmuren van het gebouw overeind worden gehouden. Hun sigarettenrook lonkt naar me als we langslopen, en ik kijk hoe ze lachen en hun drankjes morsen. Als Steve mijn hand niet zo stevig vasthield, als het allemaal anders was, denk ik dat ik naar hen toe zou zijn gelopen en een gemakkelijk plekje voor de avond zou hebben gevonden.

Maar alles is nu wel anders; dat soort van gemakkelijk bestaat voor mij niet meer.

Bij de deur krijgen we allemaal een knalroze polsbandje met ONDER DE 21 uitgereikt. De man die het bij mij omdoet, strijkt daarbij over de binnenkant van mijn pols. Ik weet dat het niets voorstelt, maar door die lichte aanraking voel ik me op een of andere manier al aangerand, maar ik ben er ook vreemd genoeg gevoelloos voor.

Het bandje zit te strak. Ik trek eraan om te kijken of het wat speling heeft, maar ze zijn van dat soort papier dat je er niet af kunt trekken en ook niet over je pols kunt wurmen.

Mara lijkt van haar bandje geen last te hebben, dus ik probeer het maar te vergeten.

Uit de geluidsboxen schalt muziek. Overal waar ik kijk zijn mensen aan het drinken, lachen, schreeuwen. Iemand botst tegen me aan en ik weet, ik weet dat mijn lichaam daar iets over zou moeten voelen. Die oude schok van adrenaline, verhoogde hartslag, versnelde ademhaling. Maar er gebeurt niets. Behalve dan dat gevoel van verdwijnen, alleen leidt dat deze keer niet tot een paniekaanval. Het voelt alleen alsof een deel van mij er niet echt bij is. En als dat deel van mij sluimert, weet ik plotseling niet zeker of ik er wel van op aan kan dat ik zal weten of ik veilig ben of niet.

Deze keer houd ik Steves hand steviger vast als hij ons dichter naar

het podium loodst. Mara pakt mijn andere hand, en als ik omkijk naar Cameron, die de hare vasthoudt, moet ik denken aan het speelkwartier op de kleuterschool, als kleine kinderen een levende keten vormen om de straat naar de speeltuin over te steken. Vreselijk dat ik dat nu nodig heb.

'Gaat het?' vraagt Mara dicht bij mijn oor als er lichamen om ons heen beginnen te dringen.

Ik knik.

En het gaat ook echt. Min of meer. Tijdens de eerste set van de openingsband voel ik me goed. Ik wieg zelfs een beetje heen en weer. Niet dansen of springen of mijn heupen bewegen of mijn ogen dichtdoen en mijn vriendje aanraken zoals Mara doet, waardoor het heel eenvoudig lijkt. Chemisch gezien is het anders, zo zonder alcohol, maar met deze medicijnen die mijn hoofd in plaats daarvan benevelen.

Tegen de tijd dat de band – Steves favoriete band, de band waarvoor we hier zijn – het podium op komt, voel ik mezelf weer tevoorschijn komen. Eerst voorzichtig. Ik voel die bekende onregelmatige hartslag in mijn borst en mijn adem raakt uit ritme en wordt schokkerig, de bas galmt door mijn schedel. 'Het is oké,' fluister ik, niet in staat mijn eigen stem in mijn hoofd boven de muziek uit te horen. Ik laat Steves hand los. Mijn handpalmen beginnen te zweten. En ik ben me opeens heel erg bewust van elk lichaamsdeel waarmee ik andere lichamen aanraak als die tegen me aan botsen.

Nu kijk ik om, te snel, en ik zie alles wat ik bij binnenkomst heb gemist allemaal tegelijkertijd. Ik zie onze schoolkleuren; het licht van het podium valt op zo'n varsityjack. Ik krijg meteen het gevoel van een baksteen in mijn maag – ik weet niet waarom ik er niet op had gerekend hier vanavond mensen van school te zullen zien. Wij zijn hier immers

zelf ook. Maar dan zie ik hem in korte beelden, flitsen, met zijn hoofd in zijn nek, lachend. De Sportgast. Een van de oude vrienden van Josh.

Nee. Ik verbeeld het me maar. Ik doe mijn ogen heel even dicht. Resetten.

Maar als ik ze weer opendoe, is hij er nog steeds. Het is echt die Sportgast. Die me toen die dag na de les bij mijn kluisje aantrof. Die door de gang achter me aan zat. Die me bang wilde maken, die me ervoor wilde laten boeten dat mijn broer Josh in elkaar had geslagen. Ik kijk naar voren, naar het podium. Het is nu. Niet toen. Maar ik kan er niets aan doen; ik kijk weer. Ik doe mijn ogen weer dicht. Ik hoor zijn stem weer in mijn oor. *Ik heb gehoord dat jij een echt sletje bent.*

Nu bonkt mijn hoofd.

Ik schraap mijn keel, of probeer dat althans. 'Steve!' gil ik, maar hij hoort me niet. Ik leg mijn hand op zijn schouder en hij kijkt naar me omlaag. Ik zet mijn handen rond mijn mond en hij buigt zich naar me toe. 'Ik ga weg.' Ik schreeuw het zo ongeveer in zijn oor.

'Wat?' schreeuwt hij.

Ik wijs naar de uitgang.

'Alles goed?' schreeuwt hij.

Ik knik. 'Ja, ik voel me alleen een beetje vreemd.'

'Wat?' schreeuwt hij weer.

'Hoofdpijn,' schreeuw ik terug.

'Zal ik met je meegaan?'

Ik schud mijn hoofd. 'Nee, hoeft niet.'

Hij kijkt van mij naar de band en terug. 'Weet je het zeker?'

'Ja, gewoon hoofdpijn.' Maar ik weet niet zeker of hij me wel verstaat.

Mara ziet dat ik wegga en pakt mijn arm beet. Ze zegt iets wat ik niet versta.

'Hoofdpijn,' zeg ik. 'Ik ben zo terug.'

Ze doet haar mond open om tegen me in te gaan en pakt nu mijn andere arm vast, zodat we oog in oog staan, maar gelukkig legt Cameron, geheel onverwacht, zijn hand zacht op haar pols, zodat ze me loslaat. Hij knikt naar mij en zorgt dat Mara daar blijft.

Ik wurm me door openingen in het gedrang en worstel met ingehouden adem tegen de stroom in. Mijn hoofd bonkt nu nog harder, op het ritme van de muziek, maar niet synchroon met mijn voetstappen, zodat ik uit evenwicht raak en de muziek door mijn borst dreunt. Eindelijk heb ik me door het ergste heen geworsteld en vecht ik me stuiterend als een balletje in een flipperkast langs de rij mensen die nog staan te wachten om naar binnen te mogen.

Ik hoor mijn naam, geloof ik, boven alle stemmen uit en boven de muziek uit die door de deuren naar buiten komt.

Buiten loop ik linea recta naar de parkeerplaats, en nu weet ik zeker dat hij me roept. Steve wilde altijd een soort prins op het witte paard zijn, maar als hij de prins is, ben ik gewoon de zoveelste stomme Assepoester, zijn mijn magische pillen uitgewerkt en is de betovering verbroken. Ik ben in lompen gehuld en het bal gaat zonder mij verder. En ik hoor hier niet meer; nooit gedaan ook. Terwijl ik op adem probeer te komen en de koele lucht het zweet op mijn gezicht en in mijn nek raakt, weet ik al dat ik met geen mogelijkheid daar weer naar binnen kan.

Ik draai mijn gezicht naar de lucht en adem diep in, en als ik langzaam uitadem, sluit ik mijn ogen. In en uit. In en uit, precies zoals mijn therapeut me heeft voorgedaan. Ik voel een zacht tikje tegen de achterkant van mijn arm. 'Ik zei dat het wel ging, Steve, echt.' Ik draai me als gestoken om. 'Ik heb gewoon hoofd… pijn.'